

Het was een goed 2016 voor SKIP.

In deze eerste nieuwsbrief van 2017 een terugblik op het bijna voorbijge jaar. In 2016 hebben we verder gewerkt aan versterking van de organisatie en het vertrouwen tussen de mensen die actief zijn voor SKIP. Het bestuur heeft het gehele jaar uit dezelfde 6 mensen bestaan die enthousiast bezig blijven SKIP te besturen en die samen met de groep actieve vrijwilligers initiatieven blijven nemen om slachtoffers te informeren en te steunen bij hun (h)erkenning, verwerking en genoegdoening. Daarnaast kunnen we nog een beroep doen op zo'n 20 mensen, die incidenteel iets met en namens SKIP doen.

Een greep uit de activiteiten in 2016:

We hebben een tiental bijeenkomsten georganiseerd bij Gelderse jeugdzorginstellingen waar lotgenoten in gesprek zijn gegaan met professionals, ouders en jongeren over hun ervaringen. We hebben vele gesprekken gevoerd bijvoorbeeld met andere landelijke organisaties, politieke partijen, Kamerleden, ministeries, inspectie jeugdzorg, fonds slachtofferhulp. Ook hebben we een grandioze lotgenotendag georganiseerd samen met Revief (150 deelnemers) naast nog drie eigen lotgenotendagen die ook goed bezocht zijn (30-40 deelnemers).

De ondersteuning door Zorgbelang veranderde flink. Wilma en Sjors vertrokken en daar kregen we Woudianne en Hanneke voor terug. Beiden kregen een auto-ongeluk en zijn een tijd uit de running geweest. Daarom heeft Linda ons weer een half jaar ondersteund. Gelukkig zijn Hanneke en Woudianne weer helemaal hersteld. Ze ondersteunen SKIP en individuele lotgenoten prima!

Tenslotte wil ik nog vermelden dat we met een zestal andere lotgenotenorganisaties het gehele jaar door in gesprek zijn geweest om te werken aan een opzet voor een gezamenlijk huis vanaf 2018. Ieder met zijn eigenheid, maar organisatorische zaken delend verwachten we nog meer te kunnen betekenen voor slachtoffers van seksueel geweld!

Met veel vertrouwen kijk ik vooruit naar 2017. Het komende jaar kunnen we met de kennis en ervaringen die we als SKIP hebben opgedaan slachtoffers nog beter individueel ondersteunen en als collectief hun belangen behartigen naar de overheid, de politiek en tal van organisaties. We kunnen daarbij altijd nog meer handjes gebruiken, dus doe mee!

Barth van Eeten, voorzitter SKIP

Lotgenotendag SKIP

Zaterdag 25 maart 2017.

Zorgbelang Gelderland, Weerdjesstraat 168 te Arnhem

10.30 Inloop, ontvangst met koffie en thee

11.00 Welkomstwoord

11.15 **Uitwisselen ervaringen** Dinsdag 28 februari jl. was het de laatste dag om je te kunnen aanmelden bij het Schadefonds Geweldsmisdrijven, voor de slachtoffers van Seksueel misbruik binnen de jeugdzorg een onbegrepen besluit. Graag gaan wij de komende lotgenotendag d.d. 25 maart met de lotgenoten in gesprek. Het uitwisselen van de eigen ervaringen in het goede maar ook zeker de minder goede ervaringen met elkaar hier te kunnen delen. Binnen de stichting SKIP zijn er veel vrijwilligers waarvan wij horen dat of zijn afgewezen- ongegrond verklaard. Ook zijn er binnen ons team aan vrijwilligers de lotgenoten die zich absoluut niet kunnen vinden in de uitspraak van het Schadefonds. Kortom het lijkt ons goed om deze ochtend te starten met een dialoog- elkaar aan te horen en te steunen daar waar mogelijk is.

13.00 Lunch buffet vegetarische soep

14:00 – 15:00 uur Workshops

Workshop Collage maken - Op zoek naar je verlangen

Verlangens hebben we allemaal. Daar kan je soms over dagdromen of mijmeren.

Wat zou jij nog graag willen in je leven?

Vandaag gaan we creatief onderzoeken wat jouw verlangen is. Met papier, collage- en tekenmateriaal maken we dit verlangen concreet.

Hanny Lynch- 1952

Hanny Lynch is taboedoorbreker - lotgenotenverbinder en ervaringsdeskundige hulpverlener.

Ze organiseert activiteiten voor lotgenoten van seksueel misbruik en is auteur van boeken over dit onderwerp.

www.hannylynch.nl

Mohini Awadhpersad van Be Positieve zal een interactieve workshop verzorgen. Door middel van diverse werkvormen kan duidelijk worden hoe je ervaringsdeskundigheid in kunt zetten bij je werk als vrijwilliger.

15:00 – 16:00 uur Afsluitende borrel met nootjes/chips en koud/warme hapjes

We hopen u te ontmoeten/weer terug te zien!

Vriendelijke groet,

Bestuur en vrijwilligers van Stichting SKIP

* [Protocol Lotgenotendagen](#) (Indien nodig en gewenst, worden reiskosten vergoed.)

Honderden claims voor misbruik in jeugdzorg toegewezen.

ZATERDAG 4 MAART 2017, BRON NOS.NL

Een kleine 900 mensen hebben zich gemeld voor een schadevergoeding vanwege seksueel misbruik in de jeugdzorg. Tot nu toe is ongeveer 4,8 miljoen uitgekeerd aan 537 mensen die recht hadden op een schadeclaim. De inschrijving voor een vergoeding is gesloten.

Die mogelijkheid kwam er na het onderzoek van de commissie-Samson. Die stelde vast dat de overheid vanaf 1945 wist dat er seksueel misbruik was in pleeggezinnen en instellingen, maar dat er niets mee werd gedaan.

De commissie heeft de afgelopen tijd geluisterd naar de verhalen van honderden slachtoffers. Jan van Dijk, voorzitter van de commissie: "Je kunt je er bijna geen voorstelling van maken hoe langdurig en ernstig dat seksueel misbruik in de meeste gevallen was. Maandenlange, bijna dagelijkse verkrachtingen. Het zijn geen incidenten." De commissie heeft de zaken van de slachtoffers beoordeeld. Ze konden een schadevergoeding krijgen tot maximaal 100.000 euro.

Onvoldoende bewijs

In 183 zaken was er onvoldoende bewijs en kwam er geen vergoeding. Volgens Van Dijk had dat vooral te maken met de voorwaarden waaraan de aanvragen moesten voldoen. "De meest strenge en oneerlijke voorwaarde was dat wanneer je misbruikt bent door je pleegvader, je dat als kind moet hebben verteld aan je voogd."

Maar volgens Van Dijk zeiden kinderen zelden iets over het misbruik, omdat ze dat niet durfden. Na het misbruik werd hun vaak verteld dat ze er met niemand over mochten spreken. Als ze het wel zouden doen, zou er iets gruwelijks gebeuren. De mogelijkheid voor de kinderen om er met hun voogd over te praten, was er dus helemaal niet, zegt de commissievoorzitter.

Ik heb er buikpijn van. Het moet in de toekomst anders

Jan van Dijk, voorzitter van de commissie-Samson

Van Dijk erkent dat de voorwaarden hebben geleid tot pijnlijke beslissingen. "Daar heb ik ook buikpijn van, dat moet in de toekomst anders."

Barth van Eeten, voorzitter van slachtofferorganisatie Seksueel Kindermisbruik Instellingen Pleeggezinnen (SKIP), noemt nog een belangrijke voorwaarde waaraan veel slachtoffers niet kunnen voldoen. "Je moet het misbruik ook kunnen bewijzen." Maar dat is ongelooflijk lastig, zegt hij. "Heel veel archieven zijn weg. En veel zaken speelden in de jaren 50 en 60. Veel volwassenen van toen zijn er gewoon niet meer. Ook zijn instellingen voor seksueel misbruik door fusies en overnames overgegaan in andere instellingen."

10.000 slachtoffers

Van Eeten noemt het ook een "groot probleem" dat de instellingen van nu de schadevergoedingen moeten betalen. "Dat is natuurlijk een heel rare regeling. Het is letterlijk gebeurd dat de instelling tegen het slachtoffer zei: als wij uw schadevergoeding betalen, gaat dat ten koste van de zorg die wij verlenen aan kinderen van nu." Zo'n uitspraak legt nog meer druk op de slachtoffers, zegt hij.

Hij denkt dat al die voorwaarden zijn bedacht om te voorkomen dat alle mensen die seksueel misbruikt zijn, daar melding van doen. En dat is volgens hem ook gebeurd. Veel mensen zijn niet naar de commissie gestapt en er zijn waarschijnlijk veel meer slachtoffers, zegt Van Eeten. "De commissie-Samson heeft onderzoek gedaan en een inschatting gemaakt dat in totaal ongeveer 10.000 kinderen zijn misbruikt."

Hoorzitting seksueel misbruik 'viel me ontzettend mee'

Roos Haase NOS

Misbruikslachtoffer Roos Haase werd als baby van 2 uur oud door haar moeder weggegeven aan een pleeggezin. Daar werd ze tot haar achttiende misbruikt. "Alles van slaan, schoppen, vernederen, tot seksueel misbruik", vertelt ze.

Haase is een van de bijna 900 mensen die zich hebben gemeld voor een schadevergoeding vanwege [seksueel misbruik in de jeugdzorg](#). Ze mocht haar verhaal vertellen in een hoorzitting. "Dat was niet onplezierig, het viel me ontzettend mee. Er zaten vier heel aardige mensen. Het was voor mij geen nare ervaring. Zeker niet."

[Het kan niet anders dan dat ze dat geweten heeft, maar ze heeft er niets aan gedaan.](#)

Roos Haase

"Toen ik naar huis ging dacht ik: 'o mijn god, wat heb ik gedaan, wat heb ik gezegd, hoe erg is dat?' Dan besef je pas wat het heeft betekend voor je. Zolang je er niet over praat, blijft het allemaal een beetje rustig. Maar als je er wél over praat, ja dan komt het wel weer binnen."

Voor Haase was het een opluchting om er eindelijk over te kunnen praten. Ze heeft haar pleegmoeder er vroeger wel mee geconfronteerd, maar die geloofde haar niet. Terwijl ze volgens Haase donders goed wist wat er speelde. "Ik werd misbruikt door haar wisselende relaties en ook de vrienden om haar heen misbruikten mij. Het kan niet anders dan dat ze dat geweten heeft, maar ze heeft er niets aan gedaan."

MISBRUIKT IN EEN PLEEGGEZIN

[Video afspelen](#)

01:47

'Uiteindelijk wil je een keer je verhaal kwijt'

Het betekende veel voor haar dat ze nu eindelijk zonder schroom aan iemand haar verhaal kon vertellen. "In ieder geval kon ik het een keer kwijt, zoals ik het waarschijnlijk nog nooit heb verteld aan iemand. Want je houdt het bij je, je gaat aan niemand vertellen wat jou is overkomen. Zeker niet als je nog zo jong bent. Ja, misschien een paar dingen die je wel vertelt, maar wat er werkelijk allemaal is gebeurd. Ik denk dat ik dat nu zelfs nog niet allemaal heb verteld."

In 183 zaken was er onvoldoende bewijs en kwam er geen vergoeding. Ook bij Haase was dat het geval. "Iedereen uit die tijd is al overleden. Ik kan ze toch niet laten opgraven?"

Het maakt haar niet zo veel uit, maar: "Ik blijf vechten voor al die andere mensen die het nog heel hard nodig hebben. Gooi die bewijslast eraf en geloof die persoon op zijn woord, want ze zuigen het niet uit hun duim."

Een vorm van dichtbij

Een vorm van dichtbij (1)

Mijn vaders meest intieme daad,
ik was twaalf en hij beschonken,
om niet te spreken van stomdronken,
tot zinnigs amper nog in staat.

Toen hij een avond huiswaarts kwam,
moeder in de gang te vitten stond
om de dranklucht uit zijn mond
en de zuipzucht in haar man.

Hij lachend, lallend, ongedwongen,
mijn kamerdeur daar openzwaaide,
door alcohol getemd en mak.

De vaak vergeten woorden sprak
terwijl hij zacht mijn koppie aaide,
jij blijft altijd mijn lieve jongen,

© Gijs ter Haar

Een vorm van dichtbij (2)

Ook ken ik vaders hand als straf,
tucht van schaamte en berouwen.
Dik dooraderd, onbehouwen,
als hij me op mijn donder gaf.

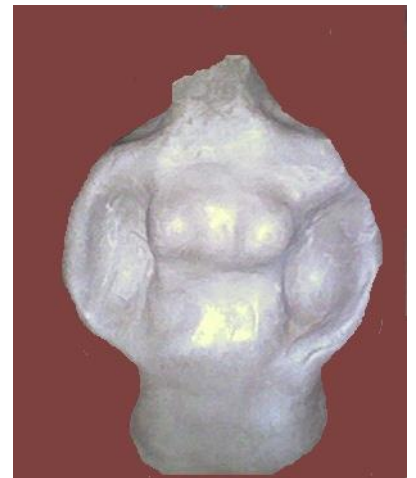
Steeds als ik aan mijn vader denk,
zie ik hetzelfde beeld weer terug.
De blauwe plekken op mijn rug,
het opvoedkundige geschenk.

Waarmee hij mij te vormen placht
als was ik moordenaar of dief
terwijl mijn moeder stond te bidden.

De reden dat ik tot op heden,
al heb ik hem oneindig lief,
daarnaast ook oeverloos veracht.

© Gijs ter Haar

Deze gedichten van Gijs ter Haar zijn gepubliceerd in de bundel "Neem dit brood", bij uitgeverij Douane 2006

Figuur 1

Het luisterend lichaam © Ineke Wolff

Een kort vraaggesprek met Gijs ter Haar

Gijs, kun je in het kort iets over jezelf vertellen?

Poeh Ineke, in het kort wordt moeilijk. Ik ben 53, vader, alleenstaand, ik schrijf, door de wol geverfd, 36 ambachten - 37 ongelukken, ex-junk, ex-delinquent, ex-dakloze, dichter, performer, kluizenaar, verstekeling, praat met mijn katten, fuck het systeem, sucker for romance, kan koken, naaien en strijken, wil niet ouder worden, drinken, roken, spijkerbroek en shirt, zwart. De rest is te googelen :-)

Dat is dan wel kort, maar het is tegelijkertijd ook wel heel veel! Wanneer, tussen al die ambachten en ongelukken door, ontdekte je dat je een dichter bent?

Dat was in het huis van bewaring in Utrecht, na een cold turkey afkick, eind '94.

Het is al heel wat jaren geleden dat ik je voor het eerst jouw tweeluik "Een vorm van dichtbij" voor hoorde dragen. Je maakte daarmee diepe indruk en niet alleen op mij. Kun je iets vertellen over het ontstaan van deze gedichten?

Het eerste deel schreef ik een paar jaar na mijn vaders dood, ik had nog niet besloten dat ik hem haatte, probeerde alles wat vroeger thuis gebeurd was nog goed te praten of met een reden aannemelijk te maken. Het tweede deel schreef ik zo'n 8 jaar later, toen ik wel de keuze gemaakt had dat er genoeg reden was om hem ook te haten, om het drankmisbruik en de mishandelingen. Deze keuze was essentieel om hem daarna te kunnen vergeven.

Hoe kom je los van een jeugd zoals de jouwe, of kom je daarvan helemaal niet los?

Natuurlijk kom je nooit los van je verleden, niemand, dat draag je altijd mee. Maar het kan een plek krijgen waar het alleen nog als een feit bestaat dat je niet meer raken kan, omdat je al zoveel meer te boven gekomen bent. Het meest jezelf.

Jij bent heel actief in de dichtwereld. Zijn er optredens van jou in de nabije toekomst waar je te zien en te horen bent?

Het is nu weer ff rustig, net heel veel achter de rug, een paar dingetjes te her en der. Op mijn auteurspage op facebook kondig ik altijd wel aan, dus daar kun je me volgen om op de hoogte te blijven:

www.facebook.com/PoetrytoPeople

Dankjewel, Gijs, voor dit gesprek. Ik wens je veel succes en vooral ook veel plezier met je komende optredens.

Ineke Teisman

Petitie

Wij

Lotgenoten en vrijwilligers en het bestuur van Stichting SKIP

constateren

Van veel mensen die een aanvraag indienden voor het Statuut, werden de aanvragen afgewezen, doorgaans omdat niet bewezen kon worden dat een medewerker van de instelling waar men verbleef, of de persoon die verantwoordelijk was voor de plaatsing in een pleeggezin, op de hoogte was van het misbruik. Men kan niet verlangen van minderjarigen dat zij in staat zijn melding te doen, omdat misbruik doorgaans gepaard gaat met dreigementen indien men erover praat.

en verzoeken

Dat de regel, dat een medewerker van de instelling, bij misbruik door een groepsgeenoot, of de plaatser, bij misbruik door iemand van het pleeggezin op de hoogte was, uit het Statuut te verwijderen. Dit omdat de bewijslast hier geheel bij het slachtoffer ligt, terwijl wanneer de instanties wel op de hoogte waren dit niet meer is te bewijzen vanwege de vernietiging van veel dossiers.

Tevens verzoeken wij dat ook na februari 2017 aanmelding mogelijk blijft.

Heb jij de petitie al getekend?

Misverstaan

ik zou wel willen praten
maar ik heb de woorden niet
en al had ik de woorden wel
dan luisterde men niet

ik zou wel willen praten
maar er is niemand die me hoort
en al was er iemand die luisterde
dan ontbrak mij het juiste woord

ik zou wel willen praten
maar ik voel me daarin geremd
en al zou ik die rem niet voelen
dan ben ik bang dat ik iemand schend

ik zou wel willen praten
maar er lijkt geen gehoor te zijn
en al was dat gehoor er wel
dan deed het verhaal de ander pijn

Ik zou wel willen praten
maar er is niemand die erom vraagt
en al was er iemand die durfde te vragen
dan werden mijn woorden door zwijgen verjaagd

ik zou wel willen praten
en ik heb dat ook wel gedaan
maar dan bestierven de woorden op mijn lippen
omdat ik werd misverstaan

Op weg naar de hoorzitting voor het statuut

Een verslag van mijn verbijstering, machteloosheid en verdriet.

(Onderaan dit verslag staat nog iets belangrijks!! Dus helemaal lezen of direct naar onder scrollen. Kijk maar.)

Voor het statuut ben ik nog steeds zoekende naar steunbewijs.

Dit heb ik nodig.

Want de regels voor het statuut zijn wat eigenaardig opgesteld.

Ik moet kunnen aantonen dat Jeugdzorg op de hoogte was van het misbruik en niets deed met die wetenschap.

Wat ik aan wil tonen, en gelukkig heb ik al heel wat verslagen, is dat Jeugdzorg niet goed voor mij heeft gezorgd. Nalatig is geweest! En omdat zij niet goed voor mij hebben gezorgd heeft het misbruik plaats kunnen vinden.

Een gespreksverslag

Ik bel met de politie omdat ik een vraag heb. Ik wil weten of bepaalde informatie er nog is en wie dat op kan vragen. Want het is namelijk zo geregeld dat ook al gaat het over mij, ik niet altijd degene ben die informatie op kan vragen. We hebben tenslotte te maken privacy. Het is een lastige vraag.

Er is meerdere malen overleg en uiteindelijk wordt duidelijk bij welke afdeling ik moet zijn met mijn vraag. De medewerkers zijn al weg.

"Probeer u het later nog eens", en dat doe ik dan ook.

Ik snap ook wel dat daar niet 24 uur per dag iemand beschikbaar is om mijn vraag te beantwoorden.

Het geeft niet.

De volgende dag verzamel ik weer al mijn moed. Het geeft niet dat ik voor de zoveelste keer uit moet leggen waarvoor ik bel en waarom ik het nodig heb.

Natuurlijk is dat niet erg!

Ik ben groot en sterk, ik kan dit aan!

Ik heb contact.

De dame aan de lijn leest mijn vraag vanaf een scherm.

Ik probeer haar te onderbreken omdat bepaalde gegevens niet kloppen met wat zij opleest. Het lukt mij niet om ertussen te komen.

Ze is op het punt gekomen waar staat welke afdeling ik nodig heb. Ze verbindt mij door.

Ik hoor lange tijd een piep op de lijn.

Dan komt de dame weer terug aan de telefoon. "Ze zijn in gesprek."

Ik geef aan dat ik dan wel even wil wachten.

"Nou," vertelt de dame mij, "dat kan dan wel even gaan duren hoor, want ik weet niet hoelang het gesprek gaat duren."

Ze leest nog even op haar scherm.

Ik krijg een stortvloed aan informatie over mij heen.

De dame praat zo snel dat ik het niet kan volgen.

"Dus," zegt zij, "heeft u het begrepen? U kunt uw vraag schriftelijk indienen met een kopie van uw legitimatie."

En dan: "Wacht, ik probeer u nog even door te verbinden."

Ik kijk even naar het scherm van mijn telefoon.

Ben ik nou gek??

Gebeurt dit echt??

Ik krijg een andere dame aan de lijn. De dame van de betreffende afdeling.

"U wilt informatie over een bepaalde tijd. Nou mevrouw, die is er niet meer."

Ik zeg haar dat de jaartallen die zij noemt niet kloppen. Ik geef haar de juiste jaartallen. En dan zegt ze: "Nou, nee, dat is echt te lang geleden hoor. Waar heeft u het voor nodig?"

Als het er niet meer is, is het er toch niet meer?

Als ik vertel waarom ik het nodig heb, kan er dan misschien opeens een luikje open en blijkt dat er toch nog iets in een archief opgeborgen is?

Dus vertel ik haar waarvoor ik de gegevens nodig heb.

En dan ben ik echt met stomheid geslagen!!!

"Nee, mevrouw, die gegevens bestaan niet meer. Er is een bewaarplicht van 20 jaar. Dat soort meldingen werden toen nog op een typemachine gedaan."

Ja, en?

"En ja, het is heftig wat u heeft meegemaakt, maar weet u, de echt ernstige zaken, zoals moord, dat is wel bewaard. Maar dat van u niet. Ik wil u best helpen hoor maar dan moet het wel van wat korter geleden zijn."

Dan zegt ze nog: "Succes mevrouw."

"Oké, dank u wel", antwoord ik beleefd.

Wat in mij maakt dat ik zo beleefd blijf?

Wat maakt dat ik deze dame bedank!!

Ik had haar verdomme moeten melden dat ik kots van dit hele achterlijke systeem in Nederland.

Dat ik het natuurlijk uiteraard helemaal begrijp dat zij haar werk doet en hier niets aan kan doen.

Maar godsamme zeg, zet op bepaalde functies eens wat mensen met empathie! En stel de regels zo op, dat duidelijk blijkt dat men slachtoffers echt wil helpen.

Nee hoor, ze willen best helpen, maar stellen de regels zo op dat ze eigenlijk geen hulp kunnen bieden want ik kan niet meer aan bewijzen komen. Die bewijzen die mochten gewoon na 20 jaar vernietigd worden.

Ik ben tenslotte niet vermoord.

Ik voel mij misbruikt!

WEER!

Telkens weer moet blijken hoe sterk ik ben, hoe vaak nog kan ik de vernedering verdragen?

Hoe vaak nog moet ik het gevoel van machteloosheid ervaren, niet gezien of gehoord worden, een gevoel met handen en voeten gebonden te zijn en als toefje op de taart ook maar een groot stuk tape op mijn mond.

Wat ben ik STERK!!

Maar hoe lang nog?

Waar doe ik dit voor?

Zal ik ooit de erkenning krijgen?

Zal ik mij ooit "gezien" voelen?

Wat kost het veel energie, verdriet en pijn. Alle stress gaat ten koste van mijn gezondheid.

Soms vraag ik mij af: is het dit allemaal wel waard?

Maar opgeven is geen optie. Dan hebben 'zij' gewonnen!

Dus JA, ik ga door!

Ik bewandel de weg naar de hoorzitting. Een weg met kuilen, soms hele diepe, en dan donder ik flink onderuit van ongeloof en frustratie.

Maar ik krabbel weer overeind. De ene keer sneller dan de andere, maar telkens weer STA IK OP en ga weer door. En ook nu, na mijn verbijstering, sta ik weer op en denk FUCK met dit hele achterlijke systeem hier!

'Ze' staan op om slachtoffers te helpen en fouten te erkennen. Nou 'ze' doen helemaal geen ene zak om mij te helpen. Als ik ze de ruimte geef, helpen ze mij nog verder de vernieling in.

De enige die mij kan helpen, DAT BEN IK ZELF!!

De privacy van de daders is goed geregeld. Ik kan nergens achter komen.

Met mijn eigen privacy is het heel anders. Ik moet openbaar in de hoop dat er ooit iets zal veranderen. Ik moet dus roepen, schreeuwen en blijven rammelen, anders blijf ik dat nare gevoel houden van de verstikkende tape op mijn mond.

Dus, sta ik op en ga verder op mijn weg. Mijn hobbelige weg naar de hoorzitting.

Is getekend,

POWERVROUW

Wil je mij en andere slachtoffers helpen?

TEKEN DAN DE PETITIE!

O ja, en dit bericht delen mag ook. Niet voor mij hoor, ik hoef niet in de schijnwerpers.

Maar het zou lekker zijn als een bekend persoon, een BN'er, dit oppikt en denkt: dit kan toch niet! En zijn of haar bekendheid/macht wil gebruiken om slachtoffers van misbruik te helpen.

Want echt, er is nog heel wat hulp nodig!

Anja Zandbergen

Contactgegevens:

Stichting SKIP
Postbusnummer 63
3940 AB Doorn

Email: info@stichtingskip.nl
Telefoon: **088SKIPLYN / 088-7547596**
Website: www.stichtingskip.nl
Twitter: [@StichtingSKIP](https://twitter.com/StichtingSKIP)

